

De laatst verschenen aflevering vindt u in de jaargang 2002, p. 138-142; addenda bij vorige afleveringen verschenen in de jaargang 2002 p. 162.

LXXXVIII - "VUURVRETER"

Velodroomstraat

Sculptuur gerealiseerd voor de buitengevel van de Brandweerkazerne in de Velodroomstraat. De beeldhouwster was Josyane Vanhoutte. Het originele is dat de figuur is opgebouwd uit brandslangen.

IXC - "UMBRA"

Zeedijk ter hoogte van residentie «Aldis» en het sportstrand.

Het is enigszins ontstellend tot de constatacie te komen dat het initiatief om Leon Spilliaert met een monument te eren in Oostende lang overgelaten was aan een derde : de V.T.B.-V.A.B. die in 1963 een sculptuur bestelde, het onthulde in aanwezigheid van de weduwe van de kunstenaar op het Canadaplein en het meteen aan de Stad Oostende overdroeg.

Een schitterende sculptuur van wijlen Gerard Holmens, ongetwijfeld, maar ook een sculptuur waarvan de verwijzing naar de kunstenaar Leon Spilliaert wel een heel sterk doordenken vraagt, zeker wanneer we weten dat Holmens beweerde steeds zich te hebben laten inspireren door "Dame met roze hoed". Kortom: een buitenstaander kan onmogelijk de link met Spilliaert leggen tenzij hij het recent geplaatste plaatje met duiding in de buurt van het beeld erop naleest.

Daarom was de idee gelukkig om de heraanleg van de Zeedijk te gebruiken om een wel heel speciale hommage aan Spilliaert te brengen omdat de dijk een essentiële rol heeft gespeeld in de beeldingswereld van de kunstenaar.

De Zeedijk was nadrukkelijk aanwezig in zijn oeuvre : de Koninklijke Gaanderijen bij nacht, de Koninklijke Chalet met de "Drie Gapers" die hij tot bevreemdende beelden omvormt, het Kursaal dat hij het liefst in het duister en in nevels voorstelt, de beangstigende leegten van de Albert I-Promenade en het strand zonder wandelaars....Ook de zone van de "Umbra"-sculptuur: hier stond het immense "Royal Palace Hotel", een oord van grote luxe en elegantie. Spilliaert tekende het in enkele werken, gezien van op het strand, waarbij de zeedijkhelling, de "kateie" zeg maar, de meeste hotelarchitectuur verbergt, en enkel de dakpartij boven de Zeedijkrand uitsteekt. Op één van die schilderijen brengt hij ook de steile trap in beeld die van de dijk naar het strand leidde.

De procédés van vervorming en vervreemding van Spilliaert kennende leidt dit werk ons tot het wereldberoemde schilderij "Duizeling". De meeste Oostendse kunstminnaars associëren "Duizeling" spontaan met onze Zeedijktrappen alhoewel daar geen aanduidingen toe zijn.

Is "Duizeling" inderdaad een mentale vervorming van een zeedijktrap of is het enkel nog een uitloper van Spilliaerts meer filosofisch-symbolistische ideeënschilderijen uit de vroege jaren 1900?

Op een steile toren met versmallende concentrische plateaus, die uit het niets lijkt op te doemen staat een vrouw, haar sjaal en haar wapperend in de wind. De wind die haar alle houvast ontnemt. De hoge trappen verhinderen haar zich in veiligheid te brengen. Het is als een nachtmerrie waaruit geen ontsnappen mogelijk is.. De keuze is vallen of springen. Het einde is in beide gevallen verschrikkelijk.

“Duizeling” is een afgrond van angst en wanhoop, een pakkend visioen van hoogtevrees-angsten en zeker niet direct het meest montere Spilliaert-schilderij.

“Duizeling” is één van Spilliaerts gekende werken, zoniet het meest beroemde. Het prijkt op tal van affiches, catalogi, siert de covers van romans en cd's, werd gebruikt als beelddrager voor de opera “Die Frau ohne Schatten” door de opera van San Francisco. Het was onlangs één van de prominente kunstwerken in de tentoonstelling “Hitchcock en de kunst” in Canada.

“Duizeling” is een werk dat zich ook liet vertalen naar een monumentaal drie-dimensionaal project. Gedurfd is het zeker, dit omzetten van een kunstwerk naar een monument ter ere van die kunstenaar. Sommigen vinden het *not-done*. Maar vertelt het niet veel meer over de kunstenaar dan de zegkracht die meestal vanuit een traditionele, zij het actuele, portretbuste of figuur zou gaan? Zo kennen we in het stadje Fontainebleau in het gelijknamige woud, het monument voor de beroemde Franse schilderes van rundvee, Rosa Bonheur. Het stelt heel treffend een... .. rond voor. Daarmee is alles gezegd over de kunstenaars.

“Umbra” is de vertaling van het schilderij “Duizeling” in de driedimensionaliteit. De architectuur, concentrische plateaus met uitermate hoge treden, suggereren de afgrond en slagen daar wonderwel in. De onmogelijke verwrongen houding van de Spilliaert-figuur is herleid tot een soort zitten met één been onder het zitvlak. De figuur uit “duizeling” omzetten in drie dimensies kan niet : die houding lukt alleen op papier..De maker van de sculptuur was zich daarwel van bewust. Het monument is dan ook slechts een schaduw (“Umbra”) van het schilderij.

De expliciete opdracht voor die plaats een sculptuur te ontwerpen werd door het Oostends Stadsbestuur toevertrouwd aan de jonge stadsgenote-beeldhouwster Herlinde Seynaeve.

Geboren in 1979, is ze de dochter van kunstschilder-graficus Jef Seynaeve, die op zijn beurt weer beeldhouwers onder zijn voorouders telde. Herlinde Seynaeve kreeg haar opleiding aan de Academie van Brugge en studeerde verder aan het Sint-Lukas in Gent. Ze is Meester in de Beeldhouwkunst en volgde nog verder een specifieke lerarenopleiding.

XC - SCULPTUUR VOOR HET TELINDUSGEBOUW

John Cordierlaan

Ingehuldigd op vrijdag 21 maart 2003 voor het Telindusgebouw, een bedrijf gespecialiseerd in communicatietechnologie (Industriezone Plassendale). Het monument is een in-memoriam John Cordier. De auteur is Jean-Claude Fahri.

Iconografie :

-Foto's van de inhuldiging in het weekblad “Tips” van 27 maart 2003.

XCI - "IK, JAMES ENSOR" VAN DANIEL SPOERRI

2003-2009 : Albert I Promenade ter hoogte van Vlaanderenstraat

"Ik, James Ensor" is het atelier van Ensor, gezien door de ogen van beeldend kunstenaar Daniël Spoerri en door hem en zijn medewerkers in Italië gegoten in brons (2003).

De sculptuur is een soort "kamer" waarin allerlei meubelstukken en accessoires staan die naar Ensor refereren. Muren en accessoires zijn allemaal in brons gegoten. Het gieten gebeurde in de gieterij Caporella in Italië..

Het is een sculptuur die men kan betreden, van binnenuit beleven.

Spoerri voorzag een schuine sokkel voor deze "kamersculptuur" om het dwarsliggend karakter van de kunstenaar te onderstrepen (en wellicht ook om voor een goede afwatering te zorgen).

Het kunstwerk kwam naar Oostende naar aanleiding van "Beaufort 2003", een kustomvattend kunstproject van Willy Van den Bussche. Het werd nog in 2003 door de Stad Oostende aangekocht. Het werd meteen één van de meest gefotografeerde monumenten in Oostende.

De sculptuur werd verwijderd en in depot geplaatst in de aanloop naar de heraanleg van de Albert I-Promenade (2009).

Daniel Spoerri (1930) is een Roemeens-Zwitsers beeldend kunstenaar, (eig. Daniel Isaac Feinstein). Spoerri, geboren in Galati Roemenië in 1930, was oorspronkelijk danser, mime-speler en choreograaf. Later werd hij objectkunstenaar en één van de voornaamste vertegenwoordigers van het Nouveau réalisme. Spoerri immigrereert in 1942 naar Zwitserland. Aanvankelijk opgeleid tot missionaris. Van 1950 tot 1954 geniet hij een opleiding als danser. Van 1955 tot 1957 is hij eerste danser bij de Opera van Bern (1954-59). In 1957 is hij assistent van K. Bremer bij het theater van Darmstadt. In deze periode schrijft Daniel Spoerri artikelen over experimenteel theater. In 1959 verhuist hij naar Parijs. In 1960 is hij medeoprichter van de Nouveaux réalistes. Hij begint aan zijn 'trap pictures', ('tableaux-pièges'), waarin hij objecten willekeurig op hun ondergrond, zoals een tafel, bevestigt en tot kunstwerk uitroept. De enige verandering die hij meestal aanbrengt is, dat hij het vlak waarop de voorwerpen zich bevinden, in plaats van horizontaal verticaal opstelt. Daarnaast maakte hij 'eat art' (kunstwerken in suiker, koek, chocolade, enz.), waarmee hij de 'eewigheidswaarde' van het kunstwerk aan de orde wilde stellen. Daniel Spoerri ging regelmatig naar de Marché aux Pucés. Daar had je mensen die op tapijtjes een hoop oude rommel aanboden. Dan kocht hij de hele handel op, haalde een tube lijm uit zijn zak en plakte alles vast. En dat ging dan zo in zijn "deux-chevaux". In 1961 had hij zijn eerste solotentoonstelling in Galleria Schwarz in Milaan, en neemt hij deel aan de tentoonstelling 'The Art of Assemblages' in New York. Hij werd in 1963 beroemd met zijn "Menus-pièges": twaalf dagen werd het publiek in de Parijse Galerie J. uiteenlopende menu's voorgezet, samengesteld door verschillende kunstenaars en schrijvers, variërend van exotische heerlijkheden tot broodsoep ('Menu prison'). Na afloop fixeerte Spoerri de resten van de dis op het tafellaken en hing dat vervolgens als schilderij aan de muur. In 1968 opent hij zijn eigen 'Eat Art Restaurant' in Düsseldorf en geeft het tijdschrift 'Eat Art Edition' uit. Spoerri erkent het toeval als een belangrijk uitgangspunt voor zijn werk. In de jaren 70 leidde hij in Düsseldorf een restaurant, waar hij zelf de exclusieve gerechten bereidde. De gasten konden na het diner hun tafel met overblijfselen door Spoerri tot kunstwerk laten vereeuwigen.

Iconografie :

-videofilm gerealiseerd door de Provincie West-Vlaanderen tijdens het gietproces

-foto in : De Grote Klok, augustus 2003, p. 4.

-Foto's op de Beeldbank Oostende

XCII - ZWAAN OP WIJK ZANDVOORDE

1999

De zwaan is zowat het symbool van Zandvoorde, waar ook een wijk bestaat die "Zwaanhoek" heet. Op Zandvoorde stond dan ook al lange tijd een zwaansculptuur, die er in de jaren '90 zijn beste jaren had op zitten. De oude zwaansculptuur (die beschadigd werd) werd vervangen door een nieuwe versie van de hand van Josyane Van Houtte.

De oude zwaan werd later eveneens hersteld en kreeg in september 2004 een vaste stek vóór "'t Kasteeltje" in Zandvoorde.

Literatuur :

-Tijdingen, 1 oktober 2004 (met foto van de onthulling)

XCIII - GEVELSCULPTUUR APPARTEMENTSGEBOUW "VENUSKAM"

Van Iseghemlaan (hoek met Kapucijnenstraat)

Het appartementsgebouw "Venuskam", hoek Van Iseghemlaan-Kapucijnenstraat, werd gebouwd in 2001-2004 op de plaats van het voormalige hotel "Valldemosa" (in feite een verbouwde belle-époque-villa).

Auteur van de gevelsculptuur is de Stalhillese beeldhouwer Hubert Minnebo. De sculptuur werd aangebracht op 12 februari 2003 op een blind gevelgedeelte waarachter een autolift schuil gaat. Ze stelt, van boven naar onder, een vogel, een vrouw en een vis voor.

Bouwpromotoren en heemkundigen : het is een moeilijke alliantie. Maar het dient gezegd dat bouwpromotoren die via het integreren van een kunstwerk hun projecten een artistieke meerwaarde geven in Oostende op één hand te tellen zijn.

XCIV – "NEPTUNUS, GOD VAN DE ZEE"

Albert I-Promenade (oost)(tot in 2009)

Ter gelegenheid van het project "Ruimte voor Muco" bouwde de Belgische Vereniging voor de Strijd tegen Mucoviscidose een reuzenzonnestelsel : tien kunstwerken beelden de zon en haar negen planeten uit en worden op een exacte schaal van 1/40.0000.000 geplaatst in België. Bleek dat het monument dat de planeet Neptunus voorstelt, ter hoogte van Oostende kwam te liggen.

Het "Neptunus"-monument, werd op zaterdag 19 juni 2004 onthuld op de Albert I Promenade op het gedeelte tussen Oosthelling en Hertstraat.

Onze opinie is dat deze sculptuur meer weg heeft van een uitvergrote sporttrofee en veel beter in een meer intieme omgeving tot zijn recht zou komen, dan op de immense open vlakte van de promenade. Het lijkt ons trouwens een kwalijke evolutie de zeedijk vol te zetten met sculpturen met permanent karakter. Het unieke aan de dijk is immers het prachtige, lege perspectief, zoals iemand als Leon Spilliaert het zo duidelijk aantoonde in vele van zijn schilderijen
Verwijderd in 2009 n.a.v.. de renovatie van de Promenade

XCV – “EENDENVLUCHT”

Vogelzangpark

“Eendenvlucht” is een sierlijke bronzen sculptuur waarin een menselijke figuur vergezeld wordt van vliegende en lopende watervogels. Het is een kunstwerk van Livia Canestraro (Rome, 1936) uit Snellegem.

Het beeld werd door de Stad Oostende aangekocht voor de beeldenroute P.M.M.K.-Museum voor Schone Kunsten maar werd er om technische redenen nooit geplaatst op de voorziene plaats, nl. op een hellend grasterrein bij de vijver van het Leopoldpark.. Het werd pas op vrijdag 26 maart 2004 geïnstalleerd op het grasveld in de middenberm van de Verenigde Natieslaan, nabij het Kennedy-rondpunt.

Het werd in 2006 verwijderd voor werkzaamheden n.a.v. de ondertunneling van de Verenigde Natieslaan en kreeg begin 2009 een nieuwe plaats aan het Vogelzangpark.

XCVI – GEDENKPLAAT SLACHTOFFERS DUITSE AANVAL CONSCIENCESCHOOL

Op 27 mei 1940 kwamen een dertigtal jonge mannen, allemaal rekruten voor het Belgische leger die Frankrijk niet tijdig bereikten, om door een aanval van Duitse duikbommenwerpers. Dit gebeurde in de stedelijke basisschool Hendrik Conscience. Dit tragische gebeuren ware al lang vergeten, had Omer Vilain er geen hoofdstuk aan gewijd in één van zijn “Langs de...” bundels.

Op 7 mei 2005 werd –na lang ijveren van Omer Vilain- een officiële herdenkingsplaat onthuld aan de gevel van de Hendrik Conscience school, Stuiverstraat, 81.

XCVII - EX-VOTO VAN XAVIER TRICOT

Leopoldpark

Op 18 oktober 2005 werd de sculptuur “Ex-Voto” van Xavier Tricot geïnstalleerd in het Leopoldpark in de nabijheid van de kiosk.
Het werd pas in december 2007 aangekocht.

Het sculptuur in massief brons van Xavier Tricot is getiteld ‘Ex-voto’ en stelt een schilderspalet voor.

Volgens de Van Dale betekent ‘ex-voto’: voorwerp dat men in een kerk of kapel opstelt of ophangt ingevolge een aangegane belofte of uit dankbaarheid voor een gebedsverhoring, m.n. een marmeren plaat met een dankbetuiging aan een heilige of de afbeelding van een genezen lichaamsdeel, vooral in bedevaartsoorden, syn. votiefbeeld, wijbeeld. Het sculptuur van Xavier Tricot moet worden beschouwd als een profaan votiefbeeld gesymboliseerd door het typische attribuut van een schilder, nl. het schilderspalet. Door het beeld te plaatsen in de wereld van de natuur (stadspark) evocert de kunstenaar het aloude dichotomie cultuur/natuur. Het stadspark op zich (als getemde natuur) symboliseert deze dichotomie. Het sculptuur refereert eveneens naar het artistieke karakter van de stad Oostende met zijn talrijke kunstenaars en wil als het ware symbool staan voor de artistieke toekomst van de stad. Als dusdanig beschouwt de kunstenaar zijn sculptuur als een soort Palladium.

technische gegevens:

titel: Ex-voto
jaar: 1989-1990
materiaal: massief brons
afmetingen: 100 x 80 x 8 cm
gewicht: 120 kg (???)

Xavier Tricot (Oostende, 1955) is kunstschilder, graficus, beeldhouwer en installatiekunstenaar. Hij is autodidact. Zijn schilderkunst evolueerde van abstract-symbolisch geladen doeken naar een meer geëngageerd œuvre waarin persoonlijke ervaringen en menselijke gevoelens de bovenhand krijgen; ironie en melancholie (met zin voor het sacrale) zijn het leitmotief in olieverfschilderijen, gouaches en driedimensionele werken; hoofdthema's in zijn recent werk zijn de zee, de dood, het menselijk lijden, de verloren kinderwereld, de wonderbare wereld van het sprookje, de absurditeit van het menselijk streven en die van de kunst.

Hij had reeds vele individuele tentoonstellingen, o.a. in het Feest-en Kultuurpaleis in Oostende (Installaties, 1993) en in het Museum voor Schone Kunsten Oostende (Schilderijen en grafiek, 1994).

Literatuur :

Xavier Tricot, (tentoonstellingscatalogus), Nieuwpoort, (Florizoone Fine Art), 1990.

N. HOSTYN, Beeldend Oostende, Brugge, 1993.

Lexicon van West-Vlaamse Beeldende Kunstenaars, 4, Brugge, 1995.

Xavier Tricot, Grisaille, Antwerpen, 1997.

Xavier Tricot (tentoonstellingscatalogus), Paris (Galerie Guénégaud), 1997.

Xavier Tricot, Antwerpen (Pandora), 1999.

P. PIRON, De Belgische Beeldende Kunstenaars uit de 19de en 20ste eeuw, Brussel, 1999.

W. & G. PAS, Biografisch Lexicon Plastische Kunst in België. Schilders-beeldhouwers-grafici 1830-2000, Antwerpen, 2000.

XCVIII – KROONBOEI

Visserksaai

Auteur van dit monument is Philippe Verbruggen die een ingreep deed op een bestaande boei.

De boei werd geleverd door het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap. De inbreng van de kunstenaar beperkte zich tot de ingreep bestaand uit het aanbrengen van een "kroon". Het is een atypisch werk voor deze kunstenaar, zoals uit zijn biografie zal blijken.

Het monument werd geplaatst n.a.v.. een beeldhouwwedstrijd.

Philip Verbruggen werd geboren in Oostende in 1960. Hij studeerde fotografie en film aan de Koninklijke Academie voor Schone Kunsten in Gent.

Iconografie :

Foto's op de beeldbank van het Stadsarchief Oostende

IC – “MENS EN TECHNOLOGIE”

Jan Piersplein

Op maandag 12 juni 2006 werd op het Jan Piersplein vóór het Stadhuis het monument “Mens en technologie” van Fernand Vanderplancke onthuld.

Deze sculptuur is een gift van de kunstenaar aan de stad.

Het beeld stelt een mens voor die de stap zet naar het nieuwe millennium in de 21ste eeuw. Het bevat een mechanisme waardoor het meedraait met de zon.

Het kunstwerk stond tot voor kort op de terreinen van BASF in Ukkel.

De locatie is deze waar tot voor kort de sculptuur van Oscar Jespers die op de luifel van het Casino hoort, stond opgesteld tijdens de renovatiewerken van het gebouw.

Fernand Vanderplancke werd in Brugge geboren in 1938. Hij deed studies beeldhouwen aan de Academies te Brugge en Poznan (Polen). Hij sculpteert in metaal, polyester, hout en brons. Hij woont en werkt te Oostduinkerke.

Anekdote: op 22 mei 2006 richtte het Stadsbestuur een schrijven naar de Cultuurraad Oostende met vraag voor advies nopens het aanvaarden/plaatsen van het beeld. Op dat ogenblik was de sculptuur echter reeds geplaatst... .. en moest alleen nog officieel onthuld worden.

Fout: Spijtig dat deze sculptuur zo dicht bij die van Luc Van Soom staat. Ze interfereren visueel te veel.

Literatuur :

R. DECAN, Wie in wie in Vlaanderen, Brussel, 1980.

Lexicon van Westvlaamse Beeldende Kunstenaars, 4, Brugge, 1995.

Fernand Van der Plancke, Tielt (Lannoo), 1996.

Het Nieuwsblad/Het Volk, dinsdag 13 juni 2006.

Mededelingen Cutuurraad Oostende 33, 7, juli 2006.

Iconografie :

Foto's op de beeldbank van het Stadsarchief Oostende

C – “WITTE NONNEN”

Wittenonnenstraat; hoek met Kapellestraat

Beeldhouwer : Jan Michiels

Deze gestileerde bronzen sculptuur van Jan Michiels herinnert de aanwezigheid van het klooster der Witte Nonnen in de Witte Nonnenstraat.

Het monument kwam er op vraag van de Handelaarsbond van de Wittenonnenstraat. Voor de uitvoering werd beeldhouwer Jan Michiels, zoon van Gust Michiels, naar voor geschoven door de Handelaarsbond. .

Ontwerp in 2005-2006; definitief ontwerp en gieten bij Art Casting in 2007

Plaatsing in september 2007

Fout : Helaas wordt deze sculptuur vaker door de bewoners en handelaars gebruikt als stapelplaats voor vuilniszakken, kartonnen dozen en door de shoppers als fietsenstalling dan dat het beeld vrij staat en te bekijken valt.

CI - DE WACHTENDE PASSAGIER

Luchthavengebouw

Beeldhouwer : Annie De Grande
2006

Ceramieken sculptuur in de vertrekhal van het luchthavengebouw; aangekocht door de luchthavendirectie en in december 2006 onthuld.

CII - THE EYE OF MUTOH

Terrein van de firma Mutoh, Archimedesstraat 13

Beeldhouwer : Jacky De Maeyer
2006

4 meter hoog op sokkel van 1 m.
uitvoering : 1e helft 2006.

Kunstwerk bestaande uit een in twee "takken" splitsende verticale "stam", waarop twee "ogen". Het beeld verwijst naar het logo van Mutoh en naar het applicatieveld van de firma, nl. visuele communicatie.. De "takken" symboliseren de groei van het bedrijf.

Besteld bij Jacky De Maeyer om 15 jaar activiteit van de firma in Oostende te herdenken. Mutoh bouwt grootformaat inkjetprinters.

CIII - CONFRONTATIE

Koningspark

Beeldhouwer : Roger Raveel
2006

Het kunstwerk bestaat uit een drieledige beeldengroep van geabstraheerde personages die in confrontatie treden met elkaar. De constructie is vijf meter hoog en bestaat uit drie palen waarop bovenaan spiegels zijn geïntegreerd. Spiegels komen vaak voor in de werken van Raveel. Ze doen de grens tussen kunstwerk en realiteit vervagen.

Het beeld werd geplaatst op 21 september 2006

De aankoop werd beslist in de Gemeenteraad van 22 oktober 2004. De aankoopprijs was 100.000 euro plus BTW.

CIV - HERLEVEN

Zeedijk

Beeldhouwer : Jacky De Maeyer
Revalidatiecentrum BZIO
Zeedijk, Mariakerke
2004

3 meter hoog; brons

Twee elementen suggereren een naar elkaar groeien. De lijn loopt door hoewel de onderdelen van elkaar verwijderd zijn. Ze moeten weer samengroeien, herstellen, herleven.

CV - DANSENDE GOLVEN

Albert I-Promenade

Patrick Steen
2005-2007

In 2004 organiseerde de Fifty-One Club Oostende een prijskamp onder beeldhouwers voor het plaatsen van een sculptuur op de niet ingevulde sculptuursokkel boven de ingang van het Kursaal, kant Petit-Nice. Uit de tientallen inzendingen werden drie beeldhouwers genommeerd : Patrick Steen met "Dansende Golven", Johan Walraevens uit Lebbeke met "Boegbeeld" en Francis Blommaerts uit Hove met "Her Majesty's Wings". De drie moesten hun concept persoonlijk komen verdedigen op basis van schetsen en een maquette. De jury die op 11 december 2004 samenkwam, koos Steen als laureaat.

De keuze en de voorgestelde plaats veroorzaakte heel wat heisa en getouwtrek in cultureel Oostende.

Als compromis en alternatief werd de uitstulping op de Albert I Promenade recht vóór het Kursaal (een oude geschutssite uit W.O.II) aangewezen voor plaatsing van "Dansende Golven". De plaatsing gebeurde op vrijdag 13 juni 2008, de onthulling gebeurde op vrijdag 20 juni.

Fout : Op zich een mooie locatie maar de bestaande gietijzeren ballustrade rondom de site stoort danig het lijnen- en vormenspel van de sculptuur.

Iconografie :

- Beelden van de plaatsing en interviews : archief Focus-WTV.
- Foto's op de beeldbank van het Stadsarchief Oostende

CVI – ME

Vogelzangpark

Kunstenaar : Linda Molleman
Ingehuldigd op 8 december 2008

Een minimalistische betonnen cilinder met een bankje en een sculptuur van een drinkende duif.

Uit het door de kunstenaar verspreide persbericht :

“Het Kunstwerk ME van Linda Molleman staat voor een meditatieve ruimte waar iedereen geconfronteerd wordt met zichzelf, terugvalt op zichzelf.

ME staat voor ieder zijn eigen ik. Ook voor de identiteit van de treurwilg die in het verlengde ligt van de in- en uitgang van de cilinder, de identiteit van de duif.

Binnenin wordt de eenvoudige betonnen cilinder als hoge, stille ruimte gebruikt. De buitenkant is een gesofistikeerd zeilgaas in inox en sluit als luxemateriaal aan bij de overgematerialiseerde wereld.

De cirkel is de meest volmaakte vorm en symboliseert vaak het spirituele, het magische, het kosmische.

Centraal in de cilinder vinden we het vredige van de bronzen duif die een beetje water drinkt. De duif is de zielevogel die de deugd van de matigheid belichaamt.

Water is het oerelement van alle leven: levenschenkend, reinigend, voedend en bedreigend. Psychologisch is water het symbool van de onbewuste diepere lagen van de persoonlijkheid, het grondsymbool van alle onbewuste energie.

Voor de kunstenaar drukt het hele tafereel: de bewerkte steen, de vogel en het water, het onbeschrijflijke uit.”

Bij de bestelling, ca. 1997, bedoeld als sculptuur voor de “Beeldenroute” PMMK>MSK

CVII - PORTRETBUSTE PRINSES GACE VAN MONACO

Monacoplein

Voorlopig “onthuld” op Monacoplein door Prins Albert van Monaco, op woensdag 18 juni 2008 n.a.v. herdenking 50 jaar Jumelage Oostende-Monaco. De juiste plaats was toen nog niet duidelijk.

Definitieve onthulling op Monacoplein op 8 juli 2009.

De buste werd bekostigd door Rosette Porta, Consul van Monaco, en haar echtgenoot.

Beeldhouwer : Josyane Van Houtte

CVIII - ZEILEN

Vluchtheuvel kruispunt Zeelaan met Zeedijk, wijk Raversijde

Beeldhouwer : Jacky De Maeyer

Prijs: 20.844 euro plaatsing inbegrepen, kaderend binnen het project W.I.B.

Goedgekeurd in de Gemeenteraad van december 2008. Ingehuldigd op 8 juni 2009.

Sculptuur in cortenstaal, 4 m hoog

CIX - “THREE GRACES”

Sculptuur die tijdens “Beaufort 2006” in Zeebrugge geëxposeerd was. Aangekocht door het Stadsbestuur Oostende en op 31 augustus 2009 geplaatst aan het Maria Hendrikapark.

De kunstenaar is Michael Ray Charles.

De naam van de beeldengroep refereert naar de Drie Gratiën uit de klassieke mythologie. Ze worden hier voorgesteld door overgedimensioneerde geweerkogels waarvan de "koppen" de vorm aannemen van de kap van de kledij van de Ku Klux Klan. Het werk is bedoeld als aanklacht tegen geweld en racisme.

Literatuur :

-Tijdingen, 4 september 2009.

-Tips, 3 september 2009, p. 86.

CX - "HERINNERING 100ste VERJAARDAG FUSIE MARIAKERKE- OOSTENDE"

Een uitbundige vrouwenfiguur met armen omhoog.

Plaket met tekst "Herinnering 100 jaar fusie Mariakerke met Oostende 1 juli 1899"

Geplaatst vóór de kerk O.L.Vrouw-Hemelvaart te Mariakerke

Beeldhouwer : Gust Michiels

Iconografie :

-Beeldbank Oostende M008115.

OMTRENT KAREL JONCKHEERE EN OOSTENDE: Enkele notities bij een klasfoto (1924).

door Yves DINGENS

Op 9 april 1906 werd Karel Jonckheere te Oostende geboren en deze stad lag de beroemde auteur en cultureel ambtenaar steeds nauw aan het hart. Van 1931 tot 1940 was hij secretaris van de Willemsfondsafdeling-Oostende. In 1970 publiceerde hij "*Oostende verteld*", een boek vol pittige historische anekdotes.

Op 3 mei 1991 werd zijn 85^e verjaardag gevierd in het toenmalige P.M.M.K. (Provinciaal Museum voor Moderne Kunst). De Oostendse Gidsenkring "*Lange Nelle*" ontwierp, op initiatief van Dirk Beirens, een "Karel Jonckheerewandeling".

Op 19 oktober 1996 werd zijn borstbeeld, een kunstwerk van Josyane Vanhoutte, geplaatst in de leeszaal van de Openbare Bibliotheek. Bij de jaarwisseling 2004-2005, was er een tentoonstelling aan hem en aan zijn leeftijdsgenoot kunstschilder Gustaaf Sorel gewijd in de Venetiaanse Gaanderijen. Sinds 9 april 2006 draagt het pleintje, vóór de ingang van de Stedelijke Bibliotheek de naam "*Karel Jonckheereplein*". En in het grasperk, langs het voetpad, ligt wat lijkt op een gebarsten grafsteen waarop 'schriftbeeldhouwer' Guy Du Pan de laatste twee strofen van het gedicht "*Vaderstad vanuit zee*" heeft gekapt.

In november 2008 wijdt het kunst- en cultuurtijdschrift "Vlaanderen" een themanummer (323) aan de auteur.

Karel Jonckheere volgde secundair onderwijs aan het Koninklijk Atheneum te Oostende, waar hij in 1924 afstudeerde in de Wetenschappelijke afdeling. Uit die tijd dateert volgende foto (1^e Wetenschappelijke, schooljaar 1923-1924).